

Arrest

nr. 338 684 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 juni 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die loco advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt op 12 juni 2011 voor het eerst het Belgisch grondgebied waarna zij op 14 juni 2011 een verzoek om internationale bescherming indient.

Op 22 december 2011 verleent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: het CGVS) de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij. Verzoekende partij beschikte daarop over een B-kaart geldig tot 18 maart 2027.

1.2 Op 25 augustus 2021 heropent het CGVS het initiële dossier van verzoekende partij vermits de verklaringen van haarzelf en haar broer bij een later verzoek om internationale bescherming danig uitéénlopend zijn. Daarop wordt verzoekende partij op 14 oktober 2021 door het CGVS uitgenodigd om verhoord te worden in het kader van deze heropening van het dossier. Verzoekende partij daagt echter laattijdig op en het gehoor kan alsdan niet plaatsvinden.

Op 18 november 2021 wordt een nieuw gehoor voorzien en daagt verzoekende partij in het geheel niet op.

1.3 Op 27 juli 2023 besluit het CGVS tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij. Deze beslissing wordt op 2 augustus 2023 aan verzoekende partij ter kennis gegeven en verzoekende partij dient geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Op 15 oktober 2024 doet verzoekende partij een verklaring om de Belgische nationaliteit te verkrijgen.

1.4 Op 30 januari 2025 besluit verwerende partij een evaluatie aan te vatten van het verblijfsrecht van verzoekende partij. Daarbij wordt aan verzoekende partij een aangetekend schrijven bezorgd met de vraag zo veel als mogelijk documenten en elementen voor te brengen die mogelijks een invloed kunnen hebben op dit verblijfsrecht.

Verzoekende partij bezorgt een ingevulde vragenlijst aan verwerende partij, dit evenwel zonder stukken.

1.5 Op 27.06.2025 wordt besloten tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“naam : A. (...)
voornaam : G. H. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats: H. A. K.- B. (...)
nationaliteit : Irak*

Krachtens artikel 11, §3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, om de volgende redenen:

Op 12.06.2011 kwam u aan in België, en op 14.06.2011 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 27.07.2023 heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing beschikt u over een B-kaart geldig tot 18.03.2027.

In het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus werd u door het CGVS op 27.03.2024 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus konden rechtvaardigen.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 14.10.2021 door het CGVS uitgenodigd voor een gehoor teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. U bent laattijdig komen opdagen, waardoor het gehoor niet kon plaatsvinden. U kreeg een nieuwe uitnodiging op 18.11.2021. U was echter niet aanwezig op dit persoonlijk onderhoud, noch deelde u schriftelijk de redenen mee waarom uw status zou moeten worden behouden.

Het CGVS heeft vervolgens op 27.07.2023 uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1 §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 02.08.2023 in kennis werd gesteld. Het CGVS was immers van oordeel dat u de vluchtelingenstatus kreeg toegewezen op basis van frauduleuze verklaringen en feiten die u verkeerd heeft weergegeven. Op 25.02.2020 diende uw broer, de heer H. A. H. A. (...), een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Het CGVS stelde vast dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen aflegden over de kernaspecten van uw asielrelaas.

U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Derhalve is de intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijf kan beëindigen in toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid en u een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13°. Hierbij wordt onder meer rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

Dienaangaande herhalen we dat u sinds 14.06.2011 op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft. Op dat ogenblik was u een volwassen man van 27 jaar. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u bij de DVZ dat u in Irak bent opgegroeid, dat u er naar school bent gegaan en dat het Arabisch uw moedertaal is. Op het moment van uw verzoek om internationale bescherming woonden uw beide ouders in Irak, net als een zus en een broer. Het loutere feit dat u thans 14 jaar in op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft, is op zich dan ook geenszins voldoende om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een dermate integratie en banden met de Belgische samenleving die het nemen van deze beslissingen zouden verhinderen.

In het kader van de evaluatie van uw verblijfsrecht werd u op 30.01.2025 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst zonder bijkomende bijlagen.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard Nederlandse les gevolgd te hebben en een attest van inburgering behaald te hebben, u brengt geen bewijzen aan die deze verklaringen staven. DVZ wijst erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan dit verplicht traject gevolg heeft gegeven en lessen Nederlands heeft gevolgd is onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving te getuigen.

Verder verklaarde u een opleiding tot vrachtwagenchauffeur en heftruckchauffeur gevolgd te hebben bij de VDAB. U stelt in de vragenlijst dat u sinds 2013 aan het werk bent. U verklaart gewerkt te hebben als zelfstandige, als artikel 60, tewerkgesteld geweest te zijn bij Katoennatie en dat u momenteel aan de slag bent als vrachtwagenchauffeur. U brengt geen bewijzen aan die deze verklaringen staven.

DVZ stelt vast dat u indien u wel degelijk Nederlands heeft geleerd, opleidingen volgde in België en sinds 2013 tewerkgesteld bent, dit op zich onvoldoende is om aan te tonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst en dat u aan België gebonden zou zijn voor de uitoefening van uw privéleven. We benadrukken immers dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

Uit het dossier blijkt dat u herhaaldelijk werd veroordeeld in België. Op 05.11.2018 werd u door de correctionele rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van een maand omwille van het dragen van verboden wapens. U werd eveneens zevenmaal veroordeeld door de politierechtbank omwille van ernstige verkeersovertredingen, onder andere voor rijden onder invloed, vluchtmisdrijf en onopzettelijke slagen of verwondingen. Op 09.09.2024 werd u door de politierechtbank Sint-Niklaas veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden omwille van sturen tijdens verval. Daar u herhaaldelijk de geldende regelgeving naast zich neerlegt en de openbare orde verstoort, wordt het niet aannemelijk geacht dat u over een diepgaande integratie in België beschikt.

Bovendien stelt de DVZ vast dat eventuele bijkomende elementen van integratie evenmin afbreuk doen aan het feit dat u uw verblijfsrecht geopend heeft op basis van een vluchtelingenstatus die op 27.07.2023 door het CGVS werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 en bijgevolg geacht moet worden als nooit te hebben bestaan.

Op 25.02.2020 diende uw broer, de heer H. A. H. A. (...), een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Het CGVS stelde vast dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen aflegden over de kernaspecten van uw asielrelaas, waaronder de situatie van uw familie na de val van het regime van Saddam Hoessein, de verhuis naar de VAE, en de problemen die uw familie kende bij terugkeer in Irak. De discrepanties in jullie verklaringen over de vermeende incidenten na terugkeer in Irak, die aan de basis zouden liggen van uw vlucht, ondermijnen in aanzienlijke mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer u en uw broer in 2011 samen het slachtoffer zouden geweest zijn van een inval van de militia's waarbij jullie werden vastgebonden en waarbij uw vader werd ontvoerd, uw andere broer in datzelfde jaar ontvoerd zou zijn door de politie en uw oom vervolgens vermoord zou zijn, zowel u als uw

broer deze bijzonder ernstige feiten, die aan de kern van jullie asielrelaas raken, zouden vermeld hebben tijdens de persoonlijke onderhouds bij het GCVS.

Het CGVS is van oordeel dat u de asielinstanties bewust heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico op vervolging. Bovendien beschikt het CGVS niet over elementen die het behoud van uw beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Vanuit deze redenering van de RVV kan de DVZ dan ook stellen dat de eventuele banden die u in België heeft opgebouwd, slechts vergelijkbaar zijn met de banden die u in Irak had kunnen opbouwen indien u niet moedwillig valse verklaringen had afgelegd bij de Belgische autoriteiten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Derhalve is het in uw hoofde evenmin kennelijk onredelijk om te stellen dat de eventuele banden in België niet van dien aard zijn dat u deze in Irak niet opnieuw zal kunnen opbouwen. Derhalve stelt de DVZ vast dat de eventuele banden die u in de Belgische samenleving heeft opgebouwd slechts het gevolg zijn van de valse verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en dat deze niet hechter zijn dan de banden die u met de Irakese samenleving had kunnen opbouwen gedurende de voorbije periode.

DVZ wijst er immers op dat de RVV reeds eerder van oordeel was dat deze beoordeling – dat de eventuele elementen van integratie slechts het gevolg zijn van uw frauduleuze en bedrieglijke verklaringen – niet kennelijk onredelijk is. In het kader van een beroepsprocedure tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten, die genomen werd voor een persoon wiens internationale beschermingsstatus ingetrokken werd aangezien de betrokkene tijdens zijn verzoek om internationale bescherming doelbewust had achtergehouden dat hij reeds internationale bescherming genoot in een andere Lidstaat, was de RVV bij arrest nr. 267 449 (rolnummer 266 760) van 28/01/2022 van oordeel dat: “De banden die verzoeker gedurende drieënhalf jaar in België heeft opgebouwd zijn immers vergelijkbaar met de banden die verzoeker in dezelfde periode in Griekenland had kunnen opbouwen indien hij het feit dat hij aldaar reeds een beschermingsstatus had, niet had verzwegen. Verder blijkt ook aan de hand van de in de bestreden beslissing besproken elementen dat de banden in België niet van dien aard zijn dat hij zijn leven in Griekenland niet opnieuw zal kunnen opbouwen (RVV 266 760, pagina 10). Bovendien is er in uw hoofde sprake van meer banden met Irak dan in bovenvermelde zaak, waarbij de persoon slechts internationale bescherming genoot in een andere Lidstaat. Zo wijzen we erop dat u de Iraakse nationaliteit heeft en dat u er en er in het verleden reeds tewerkgesteld was.

De DVZ dient vast te stellen dat uw vluchtmotieven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zich volledig baseren op frauduleuze verklaringen en feiten die u verkeerd heeft weergegeven. De DVZ stelt vast dat er in uw hoofde bovendien geen inspanningen van integratie zijn die het nemen van deze beslissingen alsnog verhinderen. Derhalve wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht in België.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met de eventuele gevolgen van deze beslissingen voor u en uw familieleden. Dienaangaande stellen we vast dat uw ex-echtgenote, meerderjarige zoon en minderjarige zoon legaal in België verblijven. Uw meerderjarige kind behoort niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige kinderen en hun ouders zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betreffende uw minderjarige kind merken we op dat jullie niet langer samenwonen en maakt het niet aannemelijk dat er een financiële en/of affectieve band bestaan tussen u en uw minderjarige zoon. Bij de inachtneming van het hoger belang van het minderjarige kind kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden, gelet er reeds lange tijd geen sprake meer is van een gezinskern. Bovendien benadrukken we dat u in kader van het hoorrecht ruim de mogelijkheid heeft gekregen om alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in het hoorrecht geen actuele medische elementen heeft aangebracht. Derhalve is de DVZ op heden niet in het bezit van informatie waaruit zou blijken dat u thans medische problemen ervaart die het nemen van deze beslissingen zou belemmeren, noch van informatie dat u thans medische behandelingen dient te ondergaan die niet toegankelijk of niet beschikbaar zouden zijn in Irak.

Derhalve zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december

1980 van oordeel was dat u mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Er dient opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk maakt dat uw individuele omstandigheden een beletsel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar Irak. DVZ wijst er immers op dat u een volwassen man bent en dat u het merendeel van uw leven in Irak heeft doorgebracht, dat een van de officiële landstalen uw moedertaal is, dat u er een sociaal netwerk heeft, dat u er bent opgegroeid en er in het verleden tewerkgesteld was. Bovendien heeft u reeds eerder blij gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen. Tot slot heeft u doorheen uw verblijf in België mogelijks financiële middelen gespaard die uw hervestiging kunnen faciliteren.

Wat uw verklaarde problemen in het land van herkomst betreffen, merkt de DVZ op dat het CGVS in haar beslissing van 27.07.2023 van oordeel was dat uw vluchtmotieven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zich volledig baseren op frauduleuze verklaringen en feiten die u verkeerd heeft weergegeven. U en uw broer legden bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die uw vader en uw familie kenden na de val van het regime van Saddam Hoessein, jullie verhuis naar de VAE en de problemen die jullie familie sinds jullie terugkeer naar Irak zou hebben gekend. Bijgevolg kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

DVZ herhaalt bovendien dat u geen actueel medisch element heeft voorgelegd en dat derhalve nergens uit uw administratief dossier blijkt dat u op dit moment een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Tot slot herhalen we dat u geen enkel element heeft aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

Derhalve wordt krachtens artikel 11, § 3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van deze beslissingen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.6 Tegen deze beslissing stelt verzoekende partij een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7 Op 11 september 2025 heeft verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend en wordt zij in het bezit gesteld van een bijlage 26quinquies.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 30 juli 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 14 augustus 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 28 november 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij ontwikkelt een uiterst algemeen betoog ten aanzien van een beweerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel waarbij zij verwijst naar een aantal arresten van de Raad. Verder geeft zij aan dat een moreel nadeel in dit kader zou volstaan en meent zij ook dat de bestreden beslissing zou betekenen dat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst waar zij het risico zou lopen op onmenselijke behandelingen en het onmogelijk wordt een band te onderhouden met haar kinderen.

Daarbij wijst de Raad erop dat verzoekende partij op 11 september 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 11, §3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending van artikel 11, §3 en 62 Verblijfswet.
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.
- Schending van het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.
- Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Artikel 11, §3, eerste lid van de verblijfswet stelt volgende:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing steunt hoofdzakelijk op de vaststelling dat de broer van verzoeker tijdens zijn eigen procedure tot internationale bescherming andere verklaringen zou hebben afgelegd.

Op basis daarvan wordt de geloofwaardigheid van het vluchtverhaal van verzoeker in twijfel getrokken en werd later ook zijn vluchtenlingenstatus ingetrokken.

Echter is dit niet terecht.

Verzoeker ging jammer genoeg niet in beroep tegen deze beslissing. Hij woont in een flatgebouw waar zijn post regelmatig verwijnd en was dus nooit op de hoogte van deze beslissing.

Verzoeker wenst wel op te merken dat zijn verhaal wel degelijk als waar moet worden aangenomen daar het verhaal van zijn broer leugenachtig was

De aanvraag van zijn broer werd effectief negatief afgesloten omdat het verhaal ongeloofwaardig was.

Het is zeer opmerkelijk dat de verhalen van zowel verzoeker en zijn broer totaal ongeloofwaardig zou zijn.

Wat een eerder logische verklaring uitmaakt, is dat het verhaal van verzoeker wel geloofwaardig was en is en dat zijn broer onwaarheden heeft verklaard.

Uit het administratief dossier van de broer van verzoeker blijkt dat hij nadat hij in vrijheid gesteld werd vanuit een Duitse gevangenis, naar België kwam.

Verzoeker nam zijn broer in huis en raadde hem aan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De broer van verzoeker heeft zeer vage en foutieve verklaringen afgelegd. Bijkomend speelt het vluchtverhaal van verzoeker zich af vanaf de val van Saddam Hoessein in 2003, meer dan 20 jaar geleden.

Verzoeker had zijn persoonlijk onderhoud in 2011, 8 jaar na de val. De broer van verzoeker legde in 2020 een interview af. Dit is 9 jaar later, dus in totaal 17 jaar na de val.

Los van de valse verklaringen die de broer van verzoeker aflegde, kan eveneens onmogelijk worden verwacht dat hij bijna 20 jaar na de val nog exacte en accurate informatie kan geven.

De broer was amper 11 jaar toen het regime van Saddam viel.

Het is duidelijk dat het verhaal van verzoeker, dat met juiste intenties werd afgelegd, in veel korter in tijdspanne, het juiste en geloofwaardige verhaal is.

Bovendien spreekt dossier van de broer van verzoeker boekdelen. Hij verbleef voor zijn aankomst in Duitsland, waar hij asiel aanvraagde.

Nadat hij in België aankwam werd een overnameverzoek gestuurd naar Duitsland, maar de Duitse autoriteiten weigerde omwille van terrorisme gerelateerde activiteiten (stuk 2).

Hiernaast is de tijd die hij in het centrum te Leopoldsburg alsook de gesloten centra, niet onbesproken. Hij werd meerdere malen in een isolatiecel geplaatst wegens zowel mondelingen als fysiek verbale agressie t.a.v. medebewoners alsook het personeel (stuk 3).

Hij verklaarde overigens meerdere malen dat hij vrijwillig wenste terug te keren naar Irak.

De broer werd dan ook vanuit een gesloten centrum gerespatieerd naar Bagdad d.d. 24.11.2023 (stuk 4).

Het is duidelijk dat de asielmotieven van de broer van verzoeker niet oprecht zijn.

Het aldus logische gevolg is dat zijn verhaal verzonden is en dat van verzoeker wel degelijk de waarheid is.

Er moet door verwerende partij nauwgezet rekening gehouden worden met de vluchtmotieven van verzoeker. Ook verwerende partij dient grondige kennis te hebben van het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt geen enkel element met betrekking tot zijn vluchtrelaas in aanmerking genomen, zelfs niet de elementen die niet ter discussie stonden zoals de tewerkstelling van de vader, het lidmaatschap van de Baath-partij, ...

Verwerende partij schendt hiermee de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel,

In de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 11 verblijfswet rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf, de familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Wat betreft de duur van het verblijf wordt gesteld dat de banden die verzoeker heeft opgebouwd in België niet hechter zijn dan de banden die hij met de Irakese samenleving had kunnen opbouwen gedurende de voorbije periode.

Hierbij verwijst verwerende partij uitgebreid naar een arrest van uw Raad van 28.01.2022 met nr. 267 449 waarbij volgende gesteld wordt:

“De banden die verzoeker gedurende drieënhalve jaar in België heeft opgebouwd zijn immers vergelijkbaar met de banden die verzoeker in dezelfde periode in Griekenland had kunnen opbouwen indien hij het feit dat hij aldaar reeds een beschermingsstatus had, niet had verzwegen.”

De poging van de verwerende partij om de twee dossiers op één lijn te zetten, houdt geen stand.

Verzoeker bevindt zich 14 jaar ononderbroken op Belgisch grondgebied. In het arrest waarnaar verwezen wordt, bevindt de verzoeker zich slechts 3,5 jaar in België.

Verzoeker heeft zijn gehele volwassen periode in België doorgebracht. Dit feit an sich kan niet worden geminimaliseerd.

Er wordt gesteld dat “dit loutere feit geenszins voldoende is om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van dermate integratie met de Belgische samenleving die het nemen van de beslissingen zouden verhinderen”.

Verwerende partij gaat niet in op waarom dit de beslissing niet zou kunnen verhinderen. Verzoeker heeft een dermate lange tijd in België gepend, hij heeft steeds gewerkt, heeft hier een ex-partner, kinderen, vrienden, collega's, een netwerk, ...

In Irak heeft hij niemand, dit verklaarde hij ook in zijn hoorrecht.

Een normale integratie en ontwikkeling in België gedurende de periode van 11 jaar, an sich kan wel degelijk gezien worden al element om het verblijf niet in te trekken.

Verwerende partij gaat hieraan voorbij.

Bovendien is het loutere feit dat verzoeker een B-kaart heeft ontvangen het bewijs dat hij tewerkstelling heeft, zich heeft geïntegreerd, ... Anders zou hem deze kaart niet zijn toegekend.

Verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan en schendt in dit opzicht de motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Derde onderdeel,

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling.”

Verzoeker verblijft reeds 14 jaar in België, hij verliet Irak als jonge twintiger.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België. Hij heeft hier twee kinderen, de moeder van zijn kinderen eveneens ex-echtgenote wonen in België.

De bestreden beslissing stelt dat t.a.v. het minderjarige kind het gezinsleven niet verbroken wordt bij een terugkeer naar Irak, gezien er geen sprake meer is van een gezinskern.

Het gezinsleven en een gezinskern zijn twee verschillende begrippen. Verzoeker woont inderdaad niet meer bij zijn minderjarig kind, maar hij heeft wel het recht om dit kind te zien.

Dit werd bepaald in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen d.d. 12.03.2025 (stuk 5).

Indien verzoeker het land moet verlaten, zal hij zeer moeilijk, zelfs onmogelijk zijn nog een band kunnen opbouwen met zijn zoon.

Bovendien scheidde verzoeker pas van zijn echtgenote bij vonnis d.d. 16.10.2024. Zij hadden aldus een huwelijk van 22 jaar! De schoonfamilie, gemeenschappelijke vrienden, het gezinsleven gedurende deze jaren hebben zich hoofdzakelijk in België gevormd.

Hierover rept verwerende partij geen woord.

Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Verwerende partij erkent dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, maar stelt dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van de bestreden beslissing.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'- toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10. K.M. Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EIL RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §79).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers privé- en gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker is van mening dat de inmenging van de bestreden beslissing niet proportioneel is, gelet op wat aangehaald werd in het tweede onderdeel.

Er werd geheel geen fair-balance toets gedaan door verwerende partij.

Over het privéleven van verzoeker wordt niets vermeld, er wordt enkel gesteld dat er geen familiaal beletsel is.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn leven hier in België heeft.

Bovendien heeft verzoeker geen contact meer met vrienden of familie in Irak, dit heeft hij ook verklaard in zijn hoorrecht. Verzoeker beschikt over geen enkel netwerk sinds hij zijn land van herkomst veertien jaar geleden heeft verlaten.

Daar waar verwerende partij verwijst naar de openbare orde kan verzoeker kort zijn, dit werd niet weerhouden in de evaluatiefiche van verwerende partij zelf, en kan dan ook niet al element worden weerhouden (stuk 6).

Verwerende partij motiveert niet en is niet afdoende zorgvuldig m.b.t. het privéleven van verzoeker in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel,

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing een afweging in het kader van artikel 3 EVRM enkel t.a.v. de familiale en medische elementen.

Vervolgens wordt er gesteld dat er geen familiale of medische bezwaren de terugkeer van verzoeker in de weg staan.

Echter ziet verwerende partij de essentie van artikel 3 EVRM over het hoofd, namelijk of in het huidige klimaat verzoeker bij terugkeer naar Irak het reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Het legt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vast en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling ongeacht de omstandigheden en het handelen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 218).

Om daadwerkelijk te kunnen genieten van de waarborgen vervat in artikel 3 EVRM, is het essentieel dat ook het procedurele aspect van deze bepaling strikt wordt nageleefd. Dit impliceert dat het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op zorgvuldige en rigoureuze wijze moet worden uitgevoerd.

Verzoeker verwijst hier naar het arrest M.A. t. België, waarin het Hof nogmaals volgende herhaalt (EHRM 27.10.2020, M.A. c. BELGIQUE (Requête no 19656/18)):

"78. La Cour rappelle que, dans les affaires mettant en cause l'expulsion d'un étranger, elle se garde d'examiner elle-même les demandes de protection internationale ou de vérifier la manière dont les États contrôlent l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux. Ce sont en effet les autorités nationales qui sont responsables au premier chef de la mise en œuvre et de la sanction des droits et libertés garantis et qui sont, à ce titre, tenues d'examiner les craintes exprimées par les requérants et d'évaluer les risques qu'ils encourent en cas de renvoi dans le pays de destination au regard de l'article 3. Cela résulte du principe de subsidiarité qui est à la base du système de la Convention (Paposhvili c. Belgique [GC], no 41738/10, § 184, 13 décembre 2016, et références citées) et auquel se réfère le Gouvernement (voir paragraphe 55)."

Vrije vertaling (eigen onderlijning):

"78. Het Hof herinnert eraan dat het in zaken betreffende de verwijdering van een vreemdeling ervan afziet om zelf verzoeken om internationale bescherming te onderzoeken of na te gaan hoe de staten de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen controleren. Het zijn immers de nationale

autoriteiten die in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de toepassing en de handhaving van de gewaarborgde rechten en vrijheden en die bijgevolg de door de verzoekers geuite vrees moeten onderzoeken en de risico's die zij lopen wanneer zij naar het land van bestemming worden teruggestuurd, moeten beoordelen in het licht van artikel 3. Dit vloeit voort uit het subsidiariteitsbeginsel. Dit volgt uit het subsidiariteitsbeginsel dat ten grondslag ligt aan het stelsel van het Verdrag (zie Paposhvili/België [GC], nr. 41738/10, § 184, 13 december 2016, en aangehaalde verwijzingen) en waarnaar de regering verwijst (zie punt 55).”

Verwerende partij stelt dat er geen schending van artikel 3 EVRM is enkel op basis van familiale en medische elementen.

Naar de persoonlijke situatie of de huidige situatie in Irak wordt niet gekeken.

Ook in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus wordt geen afweging gemaakt of verzoeker kan terugkeren naar Irak.

Er wordt in de evaluatiefiche na beëindiging van de internationale bescherming gesteld dat er geen verwijderingsadvies werd opgesteld door het CGVS (stuk 6).

Er heeft geen daadwerkelijke toetsing aan artikel 3 EVRM plaatsgevonden door verwerende partij.

De beslissing dient vernietigd te worden.

IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het moeilijk te herstellen nadeel kan in een relatief summiere uiteenzetting geschieden, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten (RvS, 1 december 1992, nr. 41.247).

RvV Arrest nr. 111 133 van 30 september 2013, Rezayei Mohammad t. Belgische Staat:

“Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Verblijfswet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.” RvV arrest nr. 104 767 van 31 mei 2013:

‘Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.’

In die zaak werd het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard met het argument dat 'ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gezien het feit dat verzoekers gezinsleven met de Griekse onderdane die als EU-burger in België verblijft, ernstig verstoord wordt door het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. Het nadeel dat erin bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in verzoekers gezinsleven is evident ernstig en moeilijk te herstellen.'

Wat betreft het nadeel volstaat het dat de bestreden beslissing voor verzoeker griefhoudende gevolgen kent, met andere woorden hem schaadt. De rechtspraak getuigt van een ruime interpretatie bij de beoordeling van het nadeel. Het bestaat meestal uit de aantasting van een rechtstoestand (een recht, een mogelijkheid enz...) doch de aantasting van de feitelijke toestand volstaat. Een materieel belang bij de nietigverklaring wordt aanvaard, doch ook een zuiver moreel belang bij een nietigverklaring van een beslissing die een moreel nadeel inhoudt voor verzoekers volstaat (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, pp. 204-205).

Ook een moreel nadeel moet in aanmerking worden genomen (J. Baert, G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie, Ontvankelijkheid, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, pp. 198-199).

Verzoeker wijst erop dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' niet kan beperkt worden tot een nadeel dat voortvloeit uit een schending van het EVRM of een andere mensenrechtenverdrag (schendingen die op zich wel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen), maar dat het begrip ruimer is dan deze specifieke schendingen van mensenrechten.

Verzoeker verwijst naar artikel 3 en 8 EVRM. Immers, een beëindiging van zijn verblijfsrecht zou betekenen dat verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, waarbij hij het risico loopt op onmenselijke behandelingen, en het onmogelijk wordt om een band te onderhouden met zijn kinderen.

De bestreden beslissing kan derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan verzoeker berokkenen."

4.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.3 Vermits verzoekende partij in haar verzoekschrift ook inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, meent zij klaarblijkelijk niet enkel dat de formele doch ook de materiële motivering geschonden is.

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.6 Het evenredigheidsbeginsel kan daarenboven slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

4.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.8 De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf werd genomen op basis van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op 27 juli 2023 ingetrokken werd op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd door verzoekende partij geen hoger beroep ingesteld waardoor deze intrekking in navolging van voormeld artikel definitief geworden is waardoor het verwerende partij zonder meer toegelaten is de voorliggende en door verzoekende partij bestreden beslissing te nemen.

4.9 In dezelfde zin werd in navolging van deze beslissing tot beëindiging van verblijf door verwerende partij besloten ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekende partij. Dit bevel wordt aan verzoekende partij gegeven op basis van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet waarin aangegeven wordt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij voldoet aan beide voorwaarden en inderdaad niet beschikt over de vereiste documenten en er een einde gemaakt werd aan haar verblijfsrecht.

4.10 De Raad merkt daarbij in ieder geval op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1 en 13° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake. Verzoekende partij spreekt deze vaststellingen overigens ook niet tegen in haar verzoekschrift.

4.11 Verzoekende partij betoogt in het eerste onderdeel van haar middel dat zij destijds wel de waarheid gesproken heeft bij haar verzoek om internationale bescherming, dat haar broer vage en foutieve verklaringen heeft afgelegd, dat zij de beslissing tot intrekking van haar vluchtelingenstatus niet ontving en niet in beroep kon gaan en dat de asielmotieven van haar broer niet oprecht zouden zijn.

Een dergelijk louter betoog waarbij zij een aantal onverifieerbare elementen aanhaalt en onder andere eigenlijk kort samengevat stelt dat haar broer gelogen heeft en zij de waarheid spreekt, kan echter niet als een onderdeel van een middel beschouwd worden waarmee zij de bevindingen van verwerende partij onderuit haalt. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

4.12 Artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij met elk van deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de kwestieuze beslissing. Er wordt rekening gehouden met de beweerde integratie van verzoekende partij (bijvoorbeeld taalkennis, opleiding, etc.), de algehele historiek van het verblijf, de evaluatie van de verklaringen van verzoekende partij en haar broer, de familiebanden met haar beweerde familieleden, de medische elementen en de mogelijke banden met haar land van herkomst.

4.13 Verzoekende partij voert in het tweede en derde onderdeel van haar verzoekschrift aan dat zij gedurende een lange periode in België verbleven heeft, hier een leven opbouwde met onder andere een familieleven en zou getuigen van een normale integratie en ontwikkeling in België.

In dit kader verwijst verzoekende partij met name naar artikel 8 van het EVRM en de bescherming van het privé-en gezinsleven dat hier uit zou volgen.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In de bestreden beslissing wordt op zich geenszins betwist dat verzoekende partij familieleden in België heeft en dat de beëindiging van zijn verblijf mogelijks een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47).

Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de hier te lande aanwezig zijnde maatschappij. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en haar familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving anderzijds.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat verwerende partij met al de in het dossier aanwezige elementen van een gezinsleven in België rekening heeft gehouden en deze heeft afgewogen tegen de ernstige redenen die er haar toe nopen een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekende partij.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en familiale belangen. Hierbij werden de door verwerende partij gekende gegevens in rekening gebracht. Er werd rekening gehouden met de elementen die wettelijk afgewogen dienen te worden. Een lichtzinnige beoordeling kan geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er intengendeel op dat verwerende partij oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers' situatie kenmerken. Verzoekende partij dient met concrete argumenten aan te tonen dat verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar persoonlijke en familiale belangen, *quod non*.

Voor wat het meerderjarig kind van verzoekende partij betreft, dient er inderdaad vastgesteld te worden dat dit kind in ieder geval geen deel uitmaakt van haar kerngezin. Op geen enkele wijze bewijst verzoekende partij dat er sprake zou zijn van een dergelijke band van afhankelijkheid tussen beiden die de banden van een normale affectieve relatie zouden overstijgen. Het is nog maar de vraag of er zelfs van dit laatste enige sprake zou zijn.

Om het argument inzake het gezinsleven kracht bij te zetten, verwijst verzoekende partij naar een vonnis van de Familierechtbank te Mechelen van 12 maart 2025. In haar verzoekschrift beroept verzoekende partij zich wel degelijk op haar gezinsleven en daarbij meent zij dat de bestreden beslissing haar het recht op onderhoud van het contact met haar kinderen zou ontfangen en dat met name de Familierechtbank te Mechelen haar het recht verleend zou hebben minstens haar minderjarig kind te zien.

Los van het feit dat dit vonnis door verzoekende partij niet aan verwerende partij bezorgd werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen en deze laatste hier dan ook op geen enkel moment rekening mee kon houden bij haar beoordeling blijkt uit dit vonnis ook niet dat de gevolgtrekkingen van verwerende partij in verband met het gezinsleven van verzoekende partij verkeerd zouden zijn, wel intengendeel.

De Raad kan daarenboven ten overvloede enkel vaststellen dat deze boude bewering van haar gezinsleven in schril contrast staat met de inhoud van dit vonnis. Dit vonnis geeft immers aan dat er al vele jaren geen contact meer is tussen verzoekende partij en (minstens) haar jongste zoon, dat (minstens) de jongste zoon in betere doen is en zich veiliger voelt zonder verzoekende partij in zijn nabijheid dan wanneer er nog een gezin gevormd werd (omwille onder meer van het druggebruik en agressief gedrag van verzoekende partij naar de kinderen en hun moeder toe dat verzoekende partij *dixit* het vonnis overigens zelfs erkent) en dat omwille van deze redenen de moeder van de kinderen het exclusief ouderlijk gezag toegewezen kreeg wat nochtans, zoals de Familierechtbank terecht aanhaalt, een uitzonderingsregime betreft. Op zich kan er contact zijn

tussen verzoekende partij en haar zoon, doch de vordering voor het opstarten van een contact met verzoekende partij via een neutrale bezoekerimte werd afgewezen en eventueel contact werd afhankelijk gesteld van de zoon van verzoekende partij zelf. Er werd geoordeeld dat verzoekende partij een onderhoudsgeld dient te voldoen ten aanzien van zijn kind, doch of dit ook daadwerkelijk gebeurd, blijkt nergens uit en ook dit aspect verandert niets aan de bevindingen van verwerende partij.

4.14 Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

4.15 Er kan, op basis van de uiteenzetting van verzoekende partij, ook niet worden vastgesteld dat door de bestreden beslissing enig aspect van haar -eigenlijk louter formeel- aangevoerde gezins- en privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in gedrang komt. Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verwerende partij zou rusten die zou verhinderen dat zij de bestreden beslissing nam.

4.16 Verzoekende partij beweert verder nog goed geïntegreerd te zijn en verwijst daarvoor onder meer naar haar talenkennis en gevolgde opleidingen. Daarvoor legt zij ook een attest van inburgering voor.

Dit laatste attest is het resultaat van een verplicht te volgen parcours waaruit niet kan afgeleid worden dat er sprake is van een doorgedreven integratie. In dezelfde zin mag er verwacht worden van éénieder die zich wenst op te houden in België dat hij/zij zich bekwaamt in minstens één van de nationale talen teneinde deel te nemen aan de samenleving waar hij/zij deel van wenst uit te maken.

In dezelfde zin is het een minimale vooropstelling dat van eenzelfde persoon die zich wenst op te houden in België en hier ook voor koos, dat hij/zij actief deelneemt aan het arbeidsleven en actief bijdraagt aan de samenleving waar hij/zij in leeft en de vruchten van plukt behoudens uiteraard wanneer deze persoon hiertoe niet in de mogelijkheid zou zijn. Alhoewel verzoekende partij verklaarde als vrachtwagenchauffeur actief te zijn, maar dit evenwel niet bewijst, blijkt uit het vonnis van de Familierechtbank van maart 2025 dat verzoekende partij niet arbeidsactief is. Daaruit blijkt ook dat er eigenlijk geen redenen zijn waarom verzoekende partij niet beroepsactief zou kunnen zijn. Uit de laatste verklaringen van verzoekende partij zou moeten blijken dat hij opnieuw arbeidsactief is. Enig bewijs ligt hiervan echter niet voor.

Geen enkel van deze elementen duidt op een dermate integratie of zelfs maar normale integratie zoals verzoekende partij dit zelf aanhaalt en al zeker niet in die mate dat zij het nemen van de bestreden beslissing zou verhinderen.

Dat verzoekende partij op een dergelijke wijze de hier te lande geldende normen en waarden zou hebben overgenomen en deze zich zou hebben eigen gemaakt, blijkt ook uitdrukkelijk niet uit de stukken van het administratief dossier waarbij de bestreden beslissing ook verwijst naar de herhaaldelijke veroordelingen van verzoekende partij. Een situatie waarover verzoekende partij in haar verzoekschrift in alle talen zwijgt.

4.17 In het laatste onderdeel van haar middel oppert verzoekende partij nog dat er geen rekening gehouden zou zijn met de bescherming volgend uit artikel 3 van het EVRM. Er zou geen onderzoek gevoerd zijn naar het huidige "*klimaat in Irak*" en of zij bij een terugkeer naar Irak het risico zou lopen op onmenselijke, vernederende behandelingen of foltering.

Allereerst merkt de Raad op dat verzoekende partij geen enkel medisch element heeft opgeworpen of aangetoond dat het nemen van de bestreden beslissing zou tegenhouden. Ook bij haar verzoekschrift wordt geen enkel dergelijk stuk gevoegd.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk

uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* brengt verzoekende partij geen enkel element aan dat als begin van bewijs kan worden aanvaard en volstaat een loutere verwijzing naar het algemeen klimaat in Irak zonder verdere concretisering hiervan, op dit vlak niet.

Voor wat de situatie in Irak betreft, zou er geen verwijderingsadvies opgesteld zijn door het CGVS in de evaluatiefiche na beëindiging van de internationale bescherming.

Dit argument van verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden vermits de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft dat:

“Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 van oordeel was dat u mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Voor wat de aangehaalde vluchtmotieven van verzoekende partij betreft, voert de bestreden beslissing nog ten overvloede aan dat:

“Wat uw verklaarde problemen in het land van herkomst betreffen, merkt de DVZ op dat het CGVS in haar beslissing van 27.07.2023 van oordeel was dat uw vluchtmotieven in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zich volledig baseren op frauduleuze verklaringen en feiten die u verkeerd heeft weergegeven. U en uw broer legden bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die uw vader en uw familie kenden na de val van het regime van Saddam Hoessein, jullie verhuis naar de VAE en de problemen die jullie familie sinds jullie terugkeer naar Irak zou hebben gekend. Bijgevolg kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.”

Ook op dit vlak toont verzoekende partij niet aan dat er een onredelijke, onevenredige of onzorgvuldige beslissing genomen zou zijn door verwerende partij.

4.18 Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen blijkt dan ook niet aangetoond door verzoekende partij.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE